

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 970/2015
24.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца В.П. из М., чији је пуномоћник В.Ш., адвокат из Б., против туженог Ф.б.ц. АД из М., чији је пуномоћник М.Р., адвокат из М., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4342/14 од 06.02.2015. године, у седници одржаној 24.12.2015. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4342/14 од 06.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мајданпеку П1 94/13 од 22.08.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи, као незаконито, решење туженог од 11.01.2011. године, којим му је отказан уговор о раду, а да се обавезе тужени да га врати на рад и распореди га на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима стеченим радом. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4342/14 од 06.02.2015. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је усвојен тужбени захтев и поништено решење туженог од 11.01.2011. године, а тужени је обавезан да тужиоца врати на рад и и распореди га на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима стеченим радом, па је тужени обавезан и да тужиоцу накнади трошкове поступка од 192.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба Закона о парничном поступку, па нема ни повреде из става 1. истог члана, на коју се ревизијом указује.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту пословође одељења складишта, до доношења побијаног решења од 11.01.2011. године, којим му је, применом члана 179. тачка 2. и 3. Закона о раду, отказан уговор о раду, због повреде радне обавезе из члана 6. став 1. тачка 5. и 7. Уговора о раду и члана 98. став 1. тачка 19. и члана 97. став 1. тачка 3. Колективног уговора. Стављено му је на терет да од дана преузимања робе од стране магационера, односно од 29.11.2010. године па све до 07.12.2010. године, као одговорно лице није контролисао рад свог одељења, односно није предузео потребне мере да обезбеди квантитативан и квалитативан пријем робе, савестан рад магацинске службе и организовања извршења повереног посла, те је услед неизвршавања, несавесног и неодговорног односа према радним обавезама и дисциплини, послодавцу причињена штета у висини од 3.486,51 евро, јер је дошло до нестанка бакарних цеви у количини од 509 кг, којима се дужило одељења складиштења.

Испитујући законитост побијаног решења, судови су утврдили и да је тужилац од 23.06.2009. године обављао послове пословође у одељењу складиштења, у коме су поред тужиоца радила још два магационера и два помоћна радника. Утврђено је да тужени нема посебан магацински простор, већ се у ту сврху користи део производне хале, да се у истом простору обавља процес производње и туда свакодневно пролази велики број радника, али да исти није заштићен, ограђен нити на други начин обезбеђен. Утврђено је и да се производња код туженог обављала у две смене, а да је служба складиштења радила само радним данима у првој смени до 15 часова, те да суботом и недељом није радила. У вези спорног догађаја, судови су утврдили да је 29.11.2010. године по налогу референта робе, магацинска служба преузела робу од финализације, и по устаљеној пракси ставила је на уобичајено место - са унутрашње стране производне хале, поред врата на излазу из фабрике. Када је 07.12.2010. године дошао купац ради преузимања робе, констатовано је да су бакарне цеви у количини од 509 кг нестале. Приликом оцене одговорности тужиоца, судови су утврдили и да је тужилац 03.12.2010. године био оправдано одсутан (одобрено му је коришћење слободног дана), да су 04. и 05.12.2010. године били нерадни дани – субота и недеља, али да тужилац ни 06. и 07. 2010. године није дошао на посао због смрти члана породичног домаћинства, али да за те дане није добио писмену сагласност.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев за поништај решење туженог, налазећи да се тужилац према имовини туженог није опходио с пажњом доброг домаћина и није предузео ништа како би конкретна роба била заштићена, да је 06. и 07.2010. године био неоправдано одсутан с посла, при чему за периоду свог одсуства није предложио конкретне мере обезбеђења робе и давања инструкција запосленима о начину и мерама чувања робе до преузимања од стране купца, на који начин је својом кривицом учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет.

Врховни касациони суд налази да је правилно другостепени суд, код истог чињеничног стања, преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев.

Чланом 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 и 61/05), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду.

Дакле, неопходан услов за постојање наведеног отказног разлога је кривица запосленог (свест и намера) за предузету противправну радњу, која представља биће повреде радне обавезе. Одсуство противправности чини поступак запосленог допуштеним, па се у том случају не може говорити ни о повреди радне обавезе.

Одредбом члана 98. тачком 1. Колективног уговора туженог, као повреда радне обавезе утврђено је – непрописно и несавесно извршавање радне обавезе.

У конкретном случају тужени није обезбедио посебно одвојен и на било који начин заштићен магацински простор, у коме би се складиштила роба до пријема од стране купца, већ је роба складиштена у делу простора производне хале, поред улазних врата, па велики број запослених свакодневно пролази туда. Међутим, организација простора и распоред радног времена је у надлежности послодавца, како то правилно налази и другостепени суд, па је (по одлуци послодавца, а не тужиоца) служба складиштења радила само у првој смени, до 15 часова, за разлику од запослених који раде у производњи и раде у две смене. Према расподели радног времена, служба складиштења не ради ни викендом – суботом и недељом. Сходно изнетом, правилно другостепени суд закључује да се не може ставити на терет тужиоцу непредузимање радњи ради обезбеђења и чувања преузете робе, када је управо због пропуста туженог, као послодавца, у организацији простора и радног времена службе којом је тужилац руководио, дошло до тога да је роба била необезбеђена како у периоду после 15 часова, тако и викендом. Имајући у виду овакав распоред радног времена тужиоца и службе којом је руководио, односно период у коме ова служба није имала никакав надзор над складиштеном робом, а да тужени при том није ни утврдио ни доказао када је спорна роба нестала, то се не може тужиоцу ставити на терет непредузимање потребних мера да би роба била адекватно заштићена, при чему посебно не треба губити из вида да је тужилац руководио службом складиштења, а не обезбеђења.

Поред наведеног, спорна роба складиштена је по устаљеној пракси и на устаљеном месту, а како није утврђено ни да је неко од запослених у служби складиштења поступао на другачији начин од уобичајеног, односно да је поступао на начин који би представљао пропуст који је могао да доведе до нестанка робе, то се тужиоцу не може ставити на терет ни пропуст у организацији службе чији је био пословођа. При том, тужилац не може одговарати ни за случај да је роба нестала у периоду његовог одсуства са рада (у периоду од 03.12 до 07.12.2010. године), при чему је без утицаја на оцену његове одговорности да ли је у дане 06. и 07.12.2010. године имао право или не, на одсуство због смрти члана породичног домаћинства и да ли му је то одсуство одобрено, јер му уговор о раду није отказан због неоправданог одсуства са рада већ због повреде радне обавезе (није контролисао рад свог одељења, није предузимао потребне мере да обезбеди квалитативан и квантитативан пријем робе).

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак другостепеног суда да понашање тужиоца не представља непрописно, несавесно или неблаговремено извршавање радних обавеза, које је као отказни разлог предвиђено чланом 98. став 1. Колективног уговора туженог, што значи да није наступио ни основ престанак радног односа, а што и решење о отказу уговора о раду, донето на основу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Сл.гласник РС“ бр.24/05 и 61/05), чини незаконитим, па је побијаном пресудом, као такво правилно и поништено, уз усвајање захтева тужиоца за враћање на рад, применом члана 191. став 1. Закона о раду.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**